Ročník 1976

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA	SLOVENSKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 29 Vydána dne 9. prosince 1976 Cena Kčs 2,—

OBSAH:

138. Nařízení vlády Československé socialistické republiky o úpravě některých náhrad za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání

139. Nařízení vlády Slovenské socialistické republiky o výjimečném zkrácení nepřetržitého odpočinku v týdnu

140. Nařízení vlády Slovenské socialistické republiky o změnách v organizaci vysokých škol

141. Vyhláška federálního ministerstva dopravy o vytěžování silničních nákladních vozidel

142. Vyhláška federálního ministerstva zemědělství a výživy, kterou se provádějí některá ustanovení zákona o ochraně zemědělského půdního fondu

143. Vyhláška ministerstva financí Slovenské socialistické republiky, kterou se doplňuje vyhláška ministerstva financí č. 14/1968 Sb., o úlevách na domovní dani

144. Vyhláška ministerstva školství Slovenské socialistické republiky o uznávání ekvivalentnosti dokladů o absolvování středních, středních odborných a vysokých škol a dokladů o udělení titulů

145. Vyhláška ministerstva školství Slovenské socialistické republiky, kterou se mění vyhláška č. 84/1974 Sb., o rovnocennosti a uznávání vysvědčení a diplomů o vzdělání vydávaných ve Svazu sovětských socialistických republik

146. Vyhláška ministerstva školství České socialistické republiky o uznávání ekvivalentnosti dokladů o absolvování středních, středních odborných a vysokých škol a dokladů o udělení titulů

147. Vyhláška ministerstva školství České socialistické republiky, kterou se mění vyhláška č. 83/1974 Sb., o rovnocennosti a uznávání vysvědčení a diplomů o vzdělání vydávaných ve Svazu sovětských socialistických republik

148. Redakční sdělení o opravě tiskových chyb

Oznámení o vydání obecných právních předpisů

138

NAŘÍZENÍ VLÁDY

Československé socialistické republiky

ze dne 18. listopadu 1976,

o úpravě některých náhrad za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání

Vláda Československé socialistické republiky v dohodě s Ústřední radou odborů nařizuje podle § 202 odst. 2 zákoníku práce (úplné znění č. 55/1975 Sb.):

§ 1

(1) Náhrada za ztrátu na výdělku, příslušející podle zákoníku práce, popřípadě podle dřívějších předpisů[1]) pracovníkům po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, se vzhledem ke změnám, které nastaly ve vývoji mzdové úrovně, upravuje tak, že průměrný výdělek rozhodný pro výpočet této náhrady se zvyšuje o 2 % za každý kalendářní rok následující po vzniku nároku na tuto náhradu do 31. prosince 1971.

(2) Náhrada za ztrátu na výdělku se na žádost pracovníka určí na základě průměrného měsíčního výdělku zvýšeného podle odstavce 1 i tehdy, jestliže pracovníku nebyla do 31. prosince 1971 poskytována, protože to neumožňovaly právní předpisy o částkách omezujících způsob výpočtu a poskytování těchto náhrad.[2])

§ 2

(1) Pro náhradu za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti platí i po úpravě provedené podle § 1 ustanovení § 195 odst. 2 zákoníku práce.

(2) Ke zvýšení invalidního, popřípadě částečného invalidního důchodu podle § 136 až 141, 144 a 145 zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení, popřípadě k obdobnému zvýšení, provedenému podle dříve platných předpisů,[3]) se při výpočtu náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti nepřihlíží.

§ 3

Náhrada za ztrátu na výdělku upravená, popřípadě stanovená podle § 1 přísluší ode dne účinnosti tohoto nařízení.

§ 4

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1977.

Strougal v. r.

---

[1]) Jde zejména o tyto předpisy:
§ 193 a 195 zákoníku práce
§ 112 zákona č. 99/1948 Sb., o národním pojištění
§ 6 zákona č. 58/1956 Sb., o náhradě za pracovní úrazy a o náhradě nákladů léčebné péče a dávek nemocenského pojištění a důchodového zabezpečení
§ 7 a 31 zákona č. 150/1961 Sb., o náhradách při úrazech a nemocech z povolání
§ 8 zákona č. 30/1965 Sb., o odškodňování pracovních úrazů a nemocí z povolání.

[2]) § 7 odst. 3, § 8, § 31 odst. 2 zákona č. 150/1961 Sb.,
§ 8 vyhlášky č. 7/1962 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o náhradách při úrazech a nemocech z povolání,
§ 8 odst. 2 zákona č. 30/1965 Sb.,
čl. II odst. 4 zákona č. 153/1969 Sb., kterým se mění a doplňuje zákoník práce,
§ 195 odst. 2 zákoníku práce.

[3]) Zákon č. 106/1971 Sb., o zvýšení důchodů starodůchodců a některých nízkých důchodů v sociálním zabezpečení,
zákon č. 161/1968 Sb., o zvláštním přídavku k dávkám, o změnách v důchodovém zabezpečení účastníků odboje a o některých dalších změnách v sociálním zabezpečení.

139

NAŘÍZENÍ VLÁDY

Slovenské socialistické republiky

ze dne 1. prosince 1976

o výjimečném zkrácení nepřetržitého odpočinku v týdnu

Vláda Slovenské socialistické republiky po projednání se Slovenskou odborovou radou nařizuje podle § 92 odst. 3 zákoníku práce (dále jen „zákoník"):

§ 1

Nelze-li z provozních důvodů poskytnout pracovníkům organizací řízených ústředními orgány Slovenské socialistické republiky a národními výbory nepřetržitý odpočinek v týdnu v trvání alespoň 32 hodin (§ 92 odst. 1 zákoníku), může vedoucí organizace rozvrhnout pracovní dobu tak, že doba tohoto odpočinku bude nejméně 24 hodiny

a) u sezónních a kampaňových prací,

b) u prací v dopravě, v kulturních zařízeních, ve zdravotnických zařízeních, v zařízeních sociální péče a v nepřetržitých provozech

s podmínkou, že na jednotlivé pracovníky případne nepřetržitý odpočinek v trvání 32 hodin nejméně jednou za tři týdny.

§ 2

(1) U prací, u nichž je pracovní doba nerovnoměrně rozvržena podle směrnic vydaných ústředním orgánem Slovenské socialistické republiky (§ 85 odst. 2 zákoníku) na období celého kalendářního roku, může vedoucí organizace rozvrhnout pracovní dobu tak, že v období s vyšší potřebou práce případne nepřetržitý odpočinek v trvání nejméně 32 hodin na jednotlivé pracovníky jednou za dva týdny.

(2) Nepřetržitý odpočinek v týdnu může být v rozsahu uvedeném v odstavci 1 upraven též u prací při ošetřování hospodářských zvířat a v rostlinné výrobě na období špičkových zemědělských prací.

§ 3

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1977.[1])

Dr. **Colotka** v. r.

[1]) Usnesení vlády Slovenské socialistické republiky ze dne 9. července 1975 č. 224, uveřejněné ve Sbírce zákonů dne 17. července 1975 pod č. 78, bylo s účinností od 1. ledna 1977 zrušeno usnesením vlády Slovenské socialistické republiky ze dne 1. prosince 1976 č. 349.

140

NAŘÍZENÍ VLÁDY

Slovenské socialistické republiky

ze dne 1. prosince 1976

o změnách v organizaci vysokých škol

Vláda Slovenské socialistické republiky nařizuje podle § 32 odst. 2 zákona č. 19/1966 Sb., o vysokých školách:

§ 1

Na Vysoké škole technické v Košicích se zřizuje stavební fakulta se sídlem v Košicích.

§ 2

Na Vysoké škole ekonomické v Bratislavě se zřizuje fakulta ekonomiky služeb a cestovního ruchu se sídlem v Banské Bystrici.

§ 3

Název fakulty provozu a ekonomiky dopravy na Vysoké škole dopravní v Žilině se mění a zní: „fakulta provozu a ekonomiky dopravy a spojů".

§ 4

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Dr. **Colotka** v. r.

141

VYHLÁŠKA

federálního ministerstva dopravy

ze dne 17. listopadu 1976

o vytěžování silničních nákladních vozidel

Federální ministerstvo dopravy stanoví v dohodě se zúčastněnými ústředními orgány podle § 8 odst. 1 zákona č. 57/1950 Sb., o úpravě podnikání v silniční dopravě, a k provedení § 13 odst. 6 vládního nařízení č. 36/1951 Sb., jímž se provádí zákon o úpravě podnikání v silniční dopravě:

§ 1

Silničními nákladními vozidly o užitečné hmotnosti 5 t a větší, která nejsou obousměrově vytížena nejméně ze 60 % své užitečné hmotnosti nebo objemu, není dovoleno přepravovat náklady, jestliže přeprava v jednom směru přesahuje územní obvod jednoho okresu a přepravní vzdálenost 70 km, pokud v § 8 není stanoveno jinak.

§ 2

(1) Provozovatel vozidla, který hodlá provést přepravu uvedenou v § 1, je povinen zamýšlenou přepravu oznámit organizaci, která z pověření krajského národního výboru provádí zprostředkování silničních přeprav (dále jen „vytěžovací místo").

(2) Oznámení podle odstavce 1 se podává vytěžovacímu místu, v jehož obvodu činnosti je místo výjezdu vozidla, a to podle možnosti tak, aby vytěžovacímu místu došlo nejpozději tři pracovní dny přede dnem, kdy má být přeprava uskutečněna. Tato lhůta neplatí, jde-li o nepředvídanou přepravu, kterou je nutno provést bez průtahu proto, že jinak by byl ohrožen chod výroby nebo činnosti or-

ganizace nebo veřejné zásobování, nebo z jiného důležitého veřejného zájmu; v tom případě oznámí provozovatel vozidla provedení přepravy vytěžovacímu místu před jejím započetím. Musí-li být nepředvídaná přeprava podle předcházející věty započata mimo pracovní dobu stanovenou pro vytěžovací službu, učiní provozovatel vozidla oznámení dodatečně v době co nejkratší.

(3) V oznámení uvede provozovatel vozidla zejména:

a) druh, typ, užitečnou hmotnost, státní poznávací značku a vybavení vozidla, jímž má být přeprava uskutečněna,

b) druh, váhu a rozměry nákladu a druh obalu,

c) místo a způsob nakládky a vykládky a adresu příjemce,

d) den, kdy má být přeprava uskutečněna, a předpokládaný den zpětné jízdy,

e) možnost manipulace s přívěsy a návěsy,

f) své bankovní spojení, popřípadě bankovní spojení odesílatele a příjemce.

§ 3

(1) Vytěžovací místo sdělí provozovateli vozidla, který učinil oznámení podle § 2 odst. 2 první věty, jakým způsobem bude vozidlo vytíženo, a sdělí mu k tomu potřebné údaje. Sdělení učiní tak, aby provozovateli vozidla došlo nejpozději do 10. hodiny dne předcházejícího dni, kdy má být přeprava uskutečněna, a učiní-li provozovatel oznámení později, než stanoví § 2 odst. 2 první věta, nejpozději do 10. hodiny třetího pracovního dne po dni, kdy mu došlo toto oznámení. Přepravy oznámené podle § 2 odst. 2 druhé a třetí věty vezme vytěžovací místo do evidence a sdělí provozovateli vozidla údaj o vzetí do evidence a podle možnosti mu dá pokyny pro vytížení vozidla.

(2) Provozovatel vozidla je povinen převzít k přepravě náklad zprostředkovaný mu k vytížení vozidla; převzetí takového nákladu může odmítnout jen,

a) je-li místo nakládky nebo vykládky zprostředkovaného nákladu mimo obce, v nichž je místo výjezdu vozidla, místo nakládky a místo vykládky vlastního nákladu vozidla, a znamenalo-li by současně převzetí zprostředkovaného nákladu prodloužení dopravní cesty o více než 15 % v jednom směru,

b) jsou-li splněny podmínky stanovené pro odmítnutí přepravy silničním přepravním řádem,[1])

c) brání-li přepravě zprostředkovaného nákladu jiné předpisy, například hygienické, nebo jestliže by vozidlo jeho přepravou mohlo být znečištěno nebo poškozeno,

d) jestliže přeprava zprostředkovaného nákladu vyžaduje použití vozidla zvlášť vybaveného nebo zvláštní odbornosti pracovníků, které provozovatel vozidla nemůže pro požadovanou přepravu poskytnout.

(3) Vytěžovací místo může dohodnout s provozovatelem vozidla, který učinil oznámení podle § 2 odst. 2, že jeho náklad bude přepraven jiným provozovatelem vozidla; dojde-li k dohodě, sdělí vytěžovací místo oběma účastníkům údaje potřebné k uskutečnění přepravy (§ 2 odst. 3).

(4) Nemůže-li vytěžovací místo zajistit vytížení vozidla ve lhůtě stanovené v odstavci 1 druhé větě, vydá o tom provozovateli vozidla neprodleně potvrzení; toto potvrzení musí mít řidič vozidla při přepravě u sebe a na vyzvání kontrolních orgánů se jím musí vykázat. Údaj vytěžovacího místa o vzetí do evidence oznámení provozovatele vozidla učiněného podle § 2 odst. 2 druhé věty poznamená provozovatel vozidla v záznamu o provozu a výkonu vozidla; jde-li o oznámení učiněné podle § 2 odst. 2 třetí věty, učiní tak provozovatel vozidla dodatečně.

§ 4

Oznámení o sdělení uvedená v § 2 a 3 lze učinit písemně, dálnopisem, telegraficky, telefonicky nebo ústně. Telegrafické, telefonické a ústní oznámení a sdělení musí být na požádání účastníka dodatečně potvrzeno písemně.

§ 5

(1) Pro přepravy pro cizí potřeby uskutečněné podle této vyhlášky platí silniční přepravní řád, s výjimkou ustanovení o objednávání přepravy, a tarif nákladní automobilové dopravy pro vnitrostátní přepravu.

(2) Provozovatel vozidla, který převezme k přepravě náklad podle § 3 odst. 1 nebo 3, má při provedení této přepravy postavení veřejného dopravce.[2])

§ 6

Přeprava věcí pro cizí potřeby, zprostředkovaná vytěžovacím místem podle této vyhlášky, nepodléhá povolení, kterého by jinak bylo třeba podle zvláštních předpisů.[3])

§ 7

(1) Vytěžovací místo účtuje provozovateli vozidla za zprostředkování nákladu náhradu ve výši stanovené podle příslušných cenových předpisů.

[1]) Vyhláška č. 133/1964 Sb., o silničním přepravním řádu.

[2]) § 168 hospodářského zákoníku č. 109/1964 Sb. (úplné znění č. 37/1971 Sb.).

[3]) § 15 vládního nařízení č. 36/1951 Sb., jímž se provádí zákon o úpravě podnikání v silniční dopravě.

(2) Odřekne-li přepravce přepravu dohodnutou s vytěžovacím místem nebo nepřipraví-li včas zprostředkovaný náklad nebo jeho naložení nebo vyložení, je povinen nahradit provozovateli vozidla výdaje, které mu vznikly v souvislosti s marnou připravenou přepravou nebo s jejím zdržením.

(3) Neprovede-li provozovatel vozidla přepravu dohodnutou s vytěžovacím místem, je povinen nahradit přepravci výdaje, které mu vznikly přípravou nákladu k přepravě.

§ 8

(1) Zákaz podle § 1 se nevztahuje na přepravy, pro něž vytěžovací místo nemohlo zajistit vytížení (§ 3 odst. 4) a na přepravy oznámené vytěžovacímu místu podle § 2 odst. 2 druhé a třetí věty.

(2) Tato vyhláška se nevztahuje na přepravy nákladů,

a) odůvodněné stavem nouze,

b) podléhajících rychlé zkáze, zejména masa, masových výrobků, jedlých tuků, mléka a mléčných výrobků, čerstvého ovoce a čerstvé zeleniny,

c) k nimž je třeba speciálních nebo speciálně upravených vozidel, například cisternových, chladírenských, oplenových, vozidel pro přepravu oděvů na ramínkách apod.,

d) při opakovaném svozu a rozvozu, popřípadě podle svozních (rozvozních) plánů,

e) do zahraničí a ze zahraničí,

f) vozidly ozbrojených sil, ozbrojených sborů, sborů požární ochrany, Lidových milicí, civilní obrany a Svazu pro spolupráci s armádou při plnění jejich úkolů,

g) vozidly sloužícími výhradně ke zkušebním účelům,

h) uskutečněné z příkazu správního orgánu.[4])

(3) Tato vyhláška se dále nevztahuje na jízdy vozidel do opraven a z opraven.

§ 9

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. dubna 1977.

Ministr:

Ing. **Blažek** v. r.

[4]) § 8 odst 2 zákona č. 57/1950 Sb., o úpravě podnikání v silniční dopravě, a § 22 vládního nařízení č. 36/1951 Sb., jímž se provádí zákon o úpravě podnikání v silniční dopravě.

142

VYHLÁŠKA

federálního ministerstva zemědělství a výživy

ze dne 8. prosince 1976,

kterou se provádějí některá ustanovení zákona o ochraně zemědělského půdního fondu

Federální ministerstvo zemědělství a výživy stanoví podle § 30 odst. 1 zák. č. 53/1966 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění zákona č. 75/1976 Sb. (dále jen „zákon"):

§ 1

(K § 4 zákona)

(1) Návrh na změnu kultury, k níž je třeba povolení, musí obsahovat údaje o pozemcích z evidence nemovitostí[1]) (grafické znázornění na snímku pozemkové mapy, název obce a katastrálního území, parcelní číslo, výměru, druh pozemku, označení uživatele-vlastníka), jakož i odůvodnění návrhu.

(2) Jde-li o změnu kultury orné půdy na louku nebo pastvinu, musí být k návrhu podle odstavce 1 připojeno agronomicko-půdoznalecké zhodnocení půdy podle kritérií uvedených v příloze 1 a ekonomický rozbor, jimiž se prokáže, že po této změně bude půda využívána účelněji. Od ekonomického rozboru lze upustit, jde-li o zatravnění pozemku z důvodů protierozních opatření. Má-li být změna provedena na pozemku, který je menší než 0,5 ha, lze upustit též od agronomicko-půdoznaleckého zhodnocení.

(3) Orgán ochrany zemědělského půdního fondu zašle opis rozhodnutí, kterým se povoluje změna kultury, příslušnému orgánu geodézie a kartografie k vyznačení v evidenci nemovitostí.

[1]) Zákon č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, vyhláška Ústřední správy geodézie a kartografie č. 23/1964 Sb., kterou se provádí zákon č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí.

§ 2

(K § 5 odst. 1 zákona)

(1) V zájmu intenzívního a racionálního využívání zemědělské půdy pro zemědělskou výrobu jsou uživatelé (vlastníci) zemědělské půdy povinni

a) plánovitě obdělávat a řádně využívat zemědělskou půdu podle přírodních a výrobních podmínek,

b) zvyšovat intenzitu zemědělské výroby uplatňováním nejmodernějších způsobů agrotechniky, zaváděním vysoce výnosných odrůd osiv a sadby, správnou výživou a ochranou zemědělských plodin, jakož i používáním vědecky zdůvodněných osevních postupů s dodržováním agrotechnických lhůt, udržováním a zvyšováním obsahu živin v půdě podle výsledků půdních rozborů,

c) plánovitě rozšiřovat zemědělskou, zejména ornou půdu a zúrodňovat nevyužívanou půdu, jsou-li k tomu dány přírodní a ekonomické podmínky.

d) provádět a plně využívat všechny druhy meliorační opatření (odvodnění a závlahy) a povrchové úpravy půdy ke zlepšování půdních vlastností, zakotvit meliorační a zúrodňovací opatření v střednědobých a prováděcích plánech a realizovat je podle okolností též v rámci spolupráce v zemědělství;[2]) přitom sledovat komplexní ochranu vodního režimu v území (zachycování odváděné vody v nádržích, biologická opatření u vodních toků apod.).

(2) Ke splnění povinností uvedených v odstavci 1 mohou být uložena uživatelům (vlastníkům) zemědělské půdy zejména tato opatření:

a) zúrodnění zemědělských pozemků znehodnocených přirozeným náletem, křovinami, zamokřením nebo kameny apod.,

b) odstranění nepotřebných cest a úvozů nebo mezí, které nemají protierozní význam,

c) zavedení vhodných protierozních postupů, úpravu nebo zřízení protierozních mezí, vytvoření vsakovacích pásů nebo zařízení ke snížení rychlosti a množství stékající vody, budování nádrží pro zachycování vody a jejího využití k účelům závlahovým.

§ 3

(K § 7a odst. 3 zákona)

(1) Skutečnosti, na základě nichž lze zemědělskou půdu odejmout zemědělské výrobě pro účely zalesnění, je třeba doložit agronomicko-půdoznaleckým zhodnocením pozemků podle kritérií uvedených v příloze 2 této vyhlášky.

(2) Pro účely zařazení mezi pozemky, které nelze zemědělsky obdělávat,[3]) lze zemědělské výrobě odejmout jen zemědělskou půdu, která není vhodná ani pro zalesnění; ustanovení odstavce 1 platí obdobně.

§ 4

(K § 8 zákona)

(1) Orgány územního plánování a zpracovatelé územně plánovací dokumentace jsou povinni již v období přípravných prací, zadání průzkumů a rozborů, zpracování prognózního úkolu, územních a hospodářských zásad a programů výstavby[4]) opatřit výchozí podklady pro zajišťování ochrany zemědělského půdního fondu z hlediska § 7 a 7a zákona, a to zejména pokud jde o

a) kvalitu zemědělské půdy po stránce agronomické a půdoznalecké, investic vložených do půdy a plánovaných melioračních a jiných zúrodňovacích opatření,

b) speciální plodiny a jejich plánované rozšíření,

c) plochy, které podle § 7a odst. 1 zákona nesmějí být odňaty zemědělské výrobě.

(2) Výchozími podklady uvedenými v odstavci 1 jsou zejména okresní koncepce vývoje, ochrany a využití zemědělského půdního fondu, údaje z evidence nemovitostí, údaje o bonitních třídách (bonitě) pozemků, zařazení katastrálních území do přírodních stanovišť, výsledky komplexního průzkumu půd, projekty pozemkových úprav, výrobně finanční plány socialistických zemědělských organizací, popřípadě další údaje, zpracované orgány státního hospodářského řízení zemědělství, vědeckými pracovišti apod.

(3) Údaje z výchozích podkladů vyhodnocují zpracovatelé územně plánovací dokumentace v etapě průzkumů a rozborů a znázorňují v souhrnném problémovém výkresu.[5]) Rozsah tohoto vyhodnocení a znázornění se řídí podle stupně územně plánovací dokumentace, a to:

a) u velkých územních celků se pro celé řešené území znázorňují přírodní stanoviště jednotlivých katastrálních území, území pro pěstování speciálních plodin, území významných melioračních zařízení apod.,

b) u sídelních útvarů se pro území, které může být předmětem rozvoje sídla, znázorňují pozemky podle jejich kultury a bonitní třídy (bonity) a zvlášť pozemky chráněné podle § 7a zákona,

c) u zón se údaje z výchozích podkladů vyhodnocují a znázorňují ve stejném rozsahu jako u sídelního útvaru, pokud územně plánovací dokumentace pro tento stupeň nebyla vypracována již dříve.

---

[2]) § 90 a násl. zák. č. 122/1975 Sb., o zemědělském družstevnictví.

[3]) Příloha k vyhlášce č. 23/1964 Sb., oddíl B č. 5 písm. 1).

[4]) § 17 až 22 vyhl. č. 84/1976 Sb., o územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci.

[5]) Příloha č. 1 vyhl. č. 84/1976 Sb.

(4) Návrhy prognózních úkolů, územních a hospodářských zásad a programů výstavby projedná jejich zpracovatel s orgány ochrany zemědělského půdního fondu; tyto orgány přitom vymezí požadavky z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu, a to s přihlédnutím ke kategorii a stupni územně plánovací dokumentace, která má být zpracována.

(5) Aby jednotlivé kategorie a stupně územně plánovací dokumentace mohly být posouzeny z hlediska možnosti variantního řešení, musí tato dokumentace kromě náležitostí stanovených předpisy o územním plánování obsahovat zejména

a) údaje o celkovém rozsahu zemědělské půdy, jejíž odnětí se předpokládá, a to v členění podle navrhovaného funkčního využití pozemků,

b) údaje o časových etapách předpokládaného odnětí zemědělské půdy zemědělské výrobě,

c) údaje o celkovém rozsahu nezemědělských pozemků, které se navrhují k rekultivaci na zemědělskou půdu,

d) u sídelních útvarů a zón vyznačení hranice zastavěného území obce ke dni 1. 9. 1966,

e) u velkých územních celků vyhodnocení předpokládaných ztrát na hrubé produkci rostlinné výroby v jednotlivých přírodních stanovištích; pokud se však některá zařízení umísťují na konkrétních plochách, provede se v konceptu řešení[6]) vyhodnocení alternativních řešení podle výše odvodů,

f) u sídelních útvarů a u zón vyhodnocení odvodů za odnětí zemědělské půdy zemědělské výrobě podle celkové výměry půdy, která má být odňata,

g) u územních plánů sídelních útvarů, a nebyly-li vypracovány, u územních plánů zón, vyhodnocení předpokládané ekonomické újmy (§ 23 zákona), a to podle celkové výměry zemědělské půdy, která má být odňata, popř. na níž má být hospodaření zemědělské organizace omezeno nebo ztíženo,

h) podrobné zdůvodnění, že navržené řešení je ve srovnání s jiným možným řešením z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu a ostatních společenských zájmů nejvýhodnější.

(6) Ustanovení předchozích odstavců platí přiměřeně i pro zpracování územně plánovacích podkladů.[7])

§ 5

(K § 9 zákona)

(1) Při zpracování návrhu na stanovení dobývacího prostoru jsou těžební organizace povinny zabezpečit výchozí podklady uvedené v § 4 odst. 1 a 2 s přihlédnutím k povaze ložiska nerostů a způsobu jeho dobývání. Návrhy na stanovení dobývacího prostoru musí obsahovat zemědělskou část, a to podle druhu těžby a výměry dotčené zemědělské půdy.

(2) Zemědělská část návrhu na stanovení dobývacího prostoru musí obsahovat

a) v grafické části zejména

1. orientační zákres polohy dobývacího prostoru na snímku mapy tak, aby z něj byla patrna poloha dobývacího prostoru v širším okolí,
2. údaje o pozemcích (snímek pozemkové mapy s vyznačením průběhu hranic bonitních tříd pozemků a seznam pozemků nebo jejich částí s uvedením parcelních čísel, výměr, druhů pozemků podle údajů z evidence nemovitostí a s vyznačením jejich bonitních tříd); snímek pozemkové mapy musí obsahovat též zákres dobývacího prostoru v souladu s hranicemi bloků zásob, popřípadě vyznačení prognózního území pro další těžbu, a to podle podkladů zjištěných geologickým průzkumem;

b) v textové části zejména

1. vyhodnocení předpokládaných ztrát na hrubé produkci rostlinné výroby v jednotlivých přírodních stanovištích, vyhodnocení předpokládané ekonomické újmy a vyhodnocení odvodů za odnětí zemědělské půdy zemědělské výrobě, a to ve srovnání s jiným možným řešením,
2. charakteristiku devastace a koncepční řešení rekultivace na úrovni studie tak, aby bylo možno posoudit, zda lze provést rekultivaci zemědělskou, popřípadě jaké budou důsledky odvalového hospodářství na zemědělský půdní fond.

(3) Pro zemědělskou část návrhu na stanovení dobývacího prostoru pro lomovou (povrchovou) těžbu uhlí platí odstavec 2 s těmito odchylkami:

a) na snímku pozemkové mapy se průběh hranic bonitních tříd pozemků nemusí vyznačovat,

b) seznam pozemků lze nahradit sumarizací (souhrnným přehledem) výměr orné půdy zařazené do 1. až 4. bonitní třídy,

c) koncepční řešení rekultivace lze nahradit předběžným sdělením o způsobu využití vytěženého prostoru s udáním lhůty k doplnění celorevírního nebo podnikového generelu rekultivace nebo výpisem z generelu rekultivace,

d) vyhodnocení předpokládaných ztrát na hrubé produkci rostlinné výroby lze provést podle produkce dosahované socialistickými zemědělskými organizacemi, které na půdě hospodaří; od vyhodnocování předpokládaných odvodů za

[6]) § 24 vyhl. č. 84/1976 Sb.

[7]) § 4 a 6 zák. č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).

odnětí zemědělské půdy zemědělské výrobě lze upustit.

(4) Pro zemědělskou část návrhu na stanovení dobývacího prostoru pro hlubinnou těžbu platí ustanovení odstavce 2 a odstavce 3 písm. a), b) a d) s tím, že v koncepčním řešení rekultivace se též podrobně uvede předpokládaný způsob projevu těžby na povrchu a orientačně se vyznačí na situačním plánu včetně změny vodního režimu v povrchových vrstvách půdy.

§ 6

(K § 10 zákona)

(1) Jako součást přípravné dokumentace staveb jsou investoři povinni zpracovat zemědělskou část o ochraně zemědělského půdního fondu, která je podkladem pro posouzení žádosti o udělení předchozího souhlasu podle § 13a zákona.

(2) Pokud umístění investice není jednoznačné, je třeba u zemědělské části uvést jednotlivé alternativy. U každé alternativy se uvedou zejména:

a) údaje o pozemcích, u nichž se předpokládá odnětí zemědělské výrobě (snímek pozemkové mapy s vyznačením průběhu hranic bonitních tříd a seznam pozemků nebo jejich částí s uvedením parcelních čísel, výměr, druhu pozemků podle údajů evidence nemovitostí a s vyznačením bonitních tříd),

b) výpočet odvodů za odnětí zemědělské půdy zemědělské výrobě,

c) vyhodnocení ekonomické újmy,

d) orientační bilanci skrývek ornice a podorničních zemin i s návrhem jejich hospodárného využití včetně lokalizace pozemků vhodných pro umístění těchto zemin,

e) zásady rekultivace dočasně odňatých nebo výstavbou narušených ploch,

f) porovnání jednotlivých alternativ z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu a podrobné zdůvodnění navrženého řešení.

§ 7

(K § 11 zákona)

(1) Organizace provozující těžební nebo průmyslovou činnost jsou povinny

a) skrývat odděleně svrchní kulturní vrstvu půdy (ornici), popřípadě hlouběji uložené zúrodnění schopné zeminy (spraše, sprašové a svahové hlíny, tufitické jíly, bentonity, oxyhumolity apod.) na ploše dotčené provozem a postarat se o jejich řádné využití pro rekultivaci devastovaných ploch a pro meliorační účely nebo zajistit v ekonomicky zdůvodněných případech jejich dopravu a rozprostření na plochy určené k zúrodnění orgánem, který vydal rozhodnutí podle § 14 zákona, popřípadě na místa určená tímto orgánem k dalšímu zpracování; skládky odděleně skrývaných zemin musí být těžební nebo průmyslovou organizací zakládány a evidovány tak, aby je bylo možno využívat v budoucnosti;

b) využít přebytků ornice, popřípadě hlouběji uložených zúrodnění schopných zemin k zúrodnění půdy dosud neplodné nebo s malou úrodností, na které na základě dohody o provedení náhradní rekultivace byla předtím provedena povrchová úprava (například odstranění kamenů, vyklučení křovisek), dále ke zvýšení jakosti a produkční schopnosti jiné zemědělské půdy navezením a rozprostřením kulturní vrstvy půdy. Mocnost rozprostřené vrstvy půdy musí být nejméně 10 cm po odečtení nakypření. Orgán příslušný podle § 14 zákona může výjimečně z důvodů hodných zvláštního zřetele povolit, aby část kulturní vrstvy půdy byla použita pro ozelenění jiných ploch;

c) využití kulturní vrstvy půdy musí být při velkém rozsahu skrývek dokumentováno jednoduchým projektem a ekonomickým zhodnocením;

d) provádět zahlazení následků těžby komplexně na celé devastované ploše v návaznosti na okolní krajinu a přihlížet přitom jak k potřebám hospodářského využití pozemků v nejbližším okolí, tak k tvorbě přírodního prostředí a dbát, aby nedocházelo ke škodlivé akumulaci plynných a pevných zplodin a narušení rázu krajiny. V oblastech soustředěné těžby uhlí projednávat koncepci umístění stavby a tvaru výsypek a odvalů, a to nejen z hlediska budoucího využití pro rekultivaci, nýbrž též z hlediska tvorby přírodního prostředí.

(2) Kromě povinností uvedených v odstavci 1 jsou těžební organizace povinny dodržovat tato opatření:

a) při povrchové těžbě

1. výsypky zakládat způsobem, který umožňuje urovnání povrchu a jeho následnou rekultivaci. Za tím účelem jsou těžební organizace povinny vypracovat technické normy úpravy povrchu výsypek, které budou v oblastech soustředěné těžby podkladem pro předávání ploch k rekultivaci a pro ekonomické vyhodnocení jednotlivých způsobů sypání. U výsypek nesmějí průměrné povrchové nerovnosti přesahovat ± 1 m;

2. převýšené výsypky zakládat na únosné základové půdě tak, aby byla zajištěna jejich stabilita a aby co největší plocha mohla být využita pro jejich zemědělskou rekultivaci. Přitom je třeba přihlédnout i k hydrologickým poměrům výsypky a jejího podloží i okolí, aby nedošlo k zabahnění okolní zemědělské půdy. Proti působení vodní eroze a k zabezpečení proti sesuvům upravit svahy výsypek tak, aby úhel sklonu zajišťoval jejich stabilitu se

zřetelem na mechanické vlastnosti výsypkových zemin a výšku výsypky (generální sklon výsypek nemá být větší než 1 : 4, sklon svahů 1 : 2). Při vyšších výsypkách je nutno svahy zabezpečit terasováním generálního svahu a vhodným odstupem jednotlivých výsypkových stupňů (etáží). Svahy teras řádně upravit a zajistit proti vodní erozi (např. zatravněním, výsadbou keřů a vhodných křovin, technickými prostředky);

3. zpřístupnit výsypky příjezdními komunikacemi, u větších výsypek vybudovat též síť účelových komunikací na náhorní ploše a výsypkových stupních (etážích) a zachovávat přitom zásady protierozní ochrany;
4. zahladit následky neorganizovaného sypání zemin v oblastech soustředěné těžby uhlí též na starých výsypkách úpravou jejich svahů, přesypáním těchto výsypek, popřípadě podle daných podmínek přímo biologickou rekultivací;
5. při budování výsypek dbát i na úpravu vodního režimu v půdě, povrch výsypek urovnat a upravit tak, aby na něm mohly být používány zemědělské stroje, korunu výsypek nejméně v mocnosti vegetační vrstvy vytvořit ze zemin, u nichž jsou předpoklady zúrodnění a postupného intenzívního obhospodařování; pro usnadnění průsaku srážkové vody a omezení jejího odtoku na minimum vytvářet vhodný strukturální stav půdy, například biologickou rekultivací, pěstováním vhodných druhů rostlin;
6. upravit v dohodě s vodohospodářskými orgány celkový vodní režim na plochách narušených těžbou, aby byly odstraněny nepříznivé účinky poklesu podzemních vod a umožněn neškodný odtok povrchových vod;
7. zajistit obdělání pozemků, u nichž je těžbou nerostných surovin podstatně narušeno jejich obdělávání, a to do doby, než bude možno po skončení těžby, popřípadě po provedené rekultivaci sousedních pozemků, zahrnout tyto pozemky do organizace zemědělského půdního fondu;

b) při hlubinné těžbě

1. snižovat — pokud je to za daných technicko-ekonomických podmínek možné — poklesy zemědělské půdy (zakládkou vyrubaných slojí apod.);
2. v místech intenzívních poklesů a před postupem odvalů provádět skrývku kultivace schopných zemin a využívat je k rekultivaci znehodnocených poddolovaných pozemků a k úpravě odvalů, které lze rekultivovat na zemědělskou, popřípadě lesní půdu;
3. na mírnějších nezvodnělých půdních poklesech provést terénní úpravy, hlubší poklesy vyplnit náhradními hmotami a převrstvit ornicí za účelem dalšího zemědělského využití;
4. na zamokřených pozemcích, pokud byly dotčeny při hlubinné těžbě a činnosti s ní související, upravit vodní režim buď odvodněním a úpravou narušených vodních toků nebo zvodnělé plochy zasypat náhradními hmotami a překrýt ornicí pro další zemědělské využití a nejsou-li tu náhradní hmoty, zvodnělé poklesové kotliny řádně upravit na víceúčelové vodní nádrže, včetně osazení břehů vhodnou vegetací.

(3) Kromě povinností uvedených v odstavci 1 jsou průmyslové organizace, pokud při jejich činnosti vznikají odvaly odpadních hmot (složiště popelovin, flotačních hlušin apod.), povinny dodržovat tato opatření:

a) odvaly popílků a strusek zakládat především do neúrodných terénních nerovností přirozených i umělých (např. do vytěžených lomů, pískoven a hlinišť);
b) k omezení prašnosti při budování odvalů zajistit odvoz popílků a strusek na odval ve zvlhčeném stavu; při hydraulickém způsobu dopravy zajistit čištění odpadní vody z odvalů a zamezit prosakování vody do okolní půdy. Budovat odvaly plošné s dobře urovnaným povrchem, plochy odvalů udržovat v bezprašném (vlhkém) stavu; při přerušení provozu (pokud nebudou odvaly rekultivovány) upevnit povrchovou vrstvu dostatečným množstvím příměsí vazkých zemin;
c) plochy určené pro odval zaplňovat postupně tak, aby jednotlivá zaplněná místa mohla být včas rekultivována;
d) odvaly trvale vyřazené z provozu a určené k zemědělskému využití rekultivovat převrstvením kulturní vrstvou půdy; k rekultivaci využít vlastní skrývky ornice, popřípadě přebytků skrývky ornice a zúrodnění schopných zemin z jiných podniků.

§ 8

(K § 13a odst. 2 zákona)

(1) Plán rekultivace musí být zaměřen tak, aby rekultivovaná půda sloužila především zemědělské výrobě; jiný způsob rekultivace je přípustný jen tehdy, není-li zemědělská rekultivace možná.

(2) Plán rekultivace se dělí na část

a) technickou, v které je třeba uvést zejména cíl a způsob terénních úprav pozemků, výsypek a odvalů, hydrotechnická a hydromeliorační opatření, technickou meliorací půdy, vybudování příjezdních a provozních komunikací, množství skrývaných zemin a způsob jejich využití,

b) biologickou, v které je třeba uvést zejména meliorační osevní postup a volbu plodin, způsob kultivace, intenzitu hnojení rekultivované půdy.

(3) Plán rekultivace musí kromě údajů uvedených v odstavci 2 obsahovat

a) časový postup rekultivace, vyznačený též na mapových podkladech,

b) lhůtu ukončení rekultivace a prohlášení toho, v jehož zájmu má být zemědělská půda odňata, že odstraní vady, které vyjdou najevo do 5 let po ukončení rekultivace,

c) zdůvodnění jiného druhu rekultivace, jestliže zemědělská rekultivace není možná.

§ 9

(K § 13a odst. 3 zákona)

Pro vydání rozhodnutí o udělení předchozího souhlasu k odnětí zemědělské půdy zemědělské výrobě pro účely těžby nerostných surovin je rozhodující

a) u lomové (povrchové) těžby uhlí v oblastech soustředěného dobývání výměra zemědělské půdy požadovaná v rámci schváleného dobývacího prostoru na období 5 let; do této výměry se nezahrnuje výměra požadovaná pro vnější výsypky a odvaly,

b) u hlubinné těžby nerostů výměra potřebná pro výstavbu důlních objektů a provozních zařízení, jakož i výměra pozemků, u nichž lze v důsledku vytěžení ložiska předpokládat jejich devastaci, nastalou poklesem půdy,

c) u povrchového dobývání nerostných surovin k účelům stavebním nebo průmyslovým (štěrkopísky, cihlářské hlíny, kaolín, keramické jíly, vápence, kámen apod.) výměra zemědělské půdy požadovaná v rámci dobývacího prostoru na období 10 let.

§ 10

(K § 22 zákona)

(1) Zastavěným územím obce (§ 22 písm. a) zákona) se rozumí území, které bylo ke dni 1. 9. 1966[8]) souvisle zastavěno nebo jinak technicky upraveno pro potřeby obce. Do tohoto území se zahrnují i zemědělské pozemky, které nevytvářejí s okolním zemědělským půdním fondem souvislý celek (jsou od něho odděleny souvislou zástavbou nebo zabíhají do zastavěné části obce a jsou svým tvarem nebo rozlohou nevhodné k zemědělskému obhospodařování mechanizačními prostředky). Do zastavěného území obce se však nezahrnují mezery podél silnic a cest, které vznikly dřívější výstavbou a jejichž zastavění by vedlo k nežádoucímu obestavování silnic a k neekonomickému prodlužování obcí; nezahrnuje se ani území mezi obcí a železnicí nebo silnicí, přeložkou silnice, vodním tokem apod., pokud toto území je souvislou zemědělskou půdou vhodnou k zemědělskému obhospodařování mechanizačními prostředky. Hranice zastavěného území obce se zobrazí v pozemkových mapách evidence nemovitostí.

(2) Při výstavbě liniových dopravních staveb a letišť (§ 22 písm. b) zákona) se odvody za odnětí zemědělské půdy zemědělské výrobě nepředepisují, jde-li o odnětí pro výstavbu

a) dálnic a silnic a těchto jejich součástí: silničních svahů, příkopů a jiných úprav k odvádění vod, odstavných pruhů a staničních ploch hromadné veřejné dopravy, zelených pásů a ostrůvků, mostů a odpočívek, jakož i silničních pomocných pozemků v šíři 60 cm po obou stranách dálnice nebo silnice,

b) celostátní dráhy včetně staveb a zařízení bezprostředně zajišťujících provoz dráhy, s výjimkou výpravních budov železničních stanic, měníren, železničních opraven a strojíren, a lokomotivních a vozových dep,

c) vodních cest, jakož i jejich součástí,[9])

d) letišť všeho druhu a radionavigačních zařízení, s výjimkou letištních budov a hangárů a technických zařízení, která nejsou zařízeními radionavigačními.

(3) Užším ochranným pásmem přírodních léčivých zdrojů (§ 22 písm. d) zákona) se rozumí užší prozatímní ochranné pásmo a ochranné pásmo I. stupně přírodních léčivých zdrojů.[10])

§ 11

(K § 28 zákona)

(1) Socialistické zemědělské organizace jsou povinny ve spolupráci s orgány geodézie a kartografie vést vlastní (podnikovou) evidenci všech pozemků, které jsou v jejich užívání, správě nebo vlastnictví (dále jen „pozemky zemědělské organizace").

(2) Podniková evidence půdy se skládá

a) ze soupisu pozemků zemědělské organizace,

b) z mapových podkladů.

(3) Pro vyhotovení soupisu pozemků zemědělské organizace se využívá údajů evidence nemovitostí; jsou v ní zobrazeny všechny pozemky zemědělské organizace. Zemědělská hospodářská mapa slouží jako podklad pro plánování, řízení a dokumentaci zemědělské výroby.

(4) Mapové podklady jsou zemědělská evidenč-

[8]) Den počátku účinnosti zákona č. 53/1966 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu.

[9]) § 3 a 4 zák. č. 26/1964 Sb., o vnitrozemské plavbě, ve znění zákona č. 126/1974 Sb.

[10]) § 30 vyhl. min. zdrav. ČSR č. 26/1972 Sb., o ochraně a rozvoji přírodních léčebných lázní a přírodních léčivých zdrojů, § 30 vyhl. min. zdrav. SSR č. 15/1972 Sb., o rozvoji přírodních léčebných lázní a přírodních léčivých zdrojů.

ní mapa a zemědělská hospodářská mapa. Zemědělská evidenční mapa odpovídá svým obsahem pozemkové mapě.

(5) Doplňkem podnikové evidence půdy je pomocná evidence, v níž se eviduje zejména

a) zemědělská půda dočasně odňatá zemědělské výrobě,

b) zemědělská půda dočasně neobdělávaná (zdroje půdních rezerv).

(6) Socialistické zemědělské organizace jsou povinny udržovat podnikovou evidenci půdy v souladu s evidencí nemovitostí a provádět předepsaná hlášení o změnách podle zvláštních předpisů.[11])

§ 12

Zrušuje se vyhláška č. 97/1966 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o ochraně zemědělského půdního fondu.

§ 13

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

Ing. **Nágr** v. r.

Příloha č. 1 k vyhlášce č. 142/1976 Sb.

Kritéria pro posuzování návrhů na změnu kultury z orné půdy na louku nebo pastvinu

— mocnost oratelné vrstvy menší než 15 cm a hloubka půdy (profilu) menší než 30 cm
— extrémní zrnitostní složení (čisté písky — jíly)
— obsah skeletu (štěrkovitost, kamenitost) v povrchové vrstvě větší než 50 %
— svažitost pozemku větší než 15°
— nebezpečí záplav — inundační území
— pro mechanizaci nevhodný, úzký tvar pozemku
— výměra pozemku do 0,5 ha
— drobná enkláva obklopená jinými kategoriemi využití
— znehodnocení půdy náletem dřevin
— špatná přístupnost pozemku
— výrazné a trvalé zhoršení vodního režimu — zamokření.

Příloha č. 2 k vyhlášce č. 142/1976 Sb.

Kritéria pro posuzování návrhů na odnětí zemědělské půdy pro účely zalesnění

— svažitost pozemku nad 25°
— hloubka půdy (profilu) do 30 cm a současně více než 50 % skeletu (štěrkovitost, kamenitost) v povrchové vrstvě
— drobná enkláva (do 0,15 ha) obklopená lesní půdou, zastíněnost lesem
— pozemek s náletem (porostem lesních dřevin), který pro hustotu, stáří a kvalitu náletu bude účelnější obhospodařovat jako lesní půdu
— balvanitost, resp. jiné překážky na pozemku
— nepřístupnost pozemku pro mechanizační prostředky z hlediska jeho využití pro zemědělskou výrobu
— výrazné zhoršení vodního režimu (zamokření) odstranitelné založením lesního porostu, popřípadě jednoduchými lesotechnickými melioracemi
— plocha sloužící k půdoochrannému, protierozním zalesnění.

[11]) § 7 zák. č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí.

143

VYHLÁŠKA

ministerstva financí Slovenské socialistické republiky

ze dne 25. listopadu 1976,

kterou se doplňuje vyhláška ministerstva financí č. 14/1968 Sb., o úlevách na domovní dani

Ministerstvo financí Slovenské socialistické republiky vyhlašuje úlevy na domovní dani poskytnuté vládou Slovenské socialistické republiky podle § 24 odst. 1 č. 2 zákona č. 143/1961 Sb., o domovní dani, a podle § 24 odst. 2 téhož zákona stanoví:

Čl. I

Vyhláška ministerstva financí č. 14/1968 Sb., o úlevách na domovní dani, se doplňuje takto:

1. § 1 se doplňuje odstavcem 2, který zní:

„(2) Ve stejném rozsahu se od domovní daně osvobozují rodinné domky, které byly postaveny družstvy pro výstavbu rodinných domků, pokud byly převedeny do osobního vlastnictví občanů, a rodinné domky, které vznikly přestavbou budov, ve kterých dosud nebyly obytné místnosti.“.

2. Dosavadní znění § 1 se označuje jako odstavec 1.

Čl. II

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1977.

Ministr:

Ing. **Mišeje** v. r.

144

VYHLÁŠKA

ministerstva školství Slovenské socialistické republiky

ze dne 29. listopadu 1976

o uznávání ekvivalentnosti dokladů o absolvování středních, středních odborných a vysokých škol a dokladů o udělení titulů

Ministerstvo školství Slovenské socialistické republiky stanoví v dohodě s ministerstvem zdravotnictví Slovenské socialistické republiky podle § 31 odst. 2 zákona č. 186/1960 Sb., o soustavě výchovy a vzdělávání (školský zákon), a podle § 19 odst. 1 zákona č. 19/1966 Sb., o vysokých školách:

§ 1

(1) Doklady o ukončeném středoškolském vzdělání uznávané v Bulharské lidové republice, Kubánské republice, Maďarské lidové republice, Mongolské lidové republice, Německé demokratické republice, Polské lidové republice, Rumunské socialistické republice, Vietnamské demokratické republice, ve Svazu sovětských socialistických republik a v dalších státech (dále jen „smluvní státy“), které přistoupí k Úmluvě o vzájemném uznávání ekvivalentnosti dokladů o absolvování středních, středních odborných a vysokých škol a rovněž dokladů o udělování vědeckých hodností a titulů[1])

[1]) Vyhláška ministra zahraničních věcí č. 84/1975 Sb., o Úmluvě o vzájemném uznávání ekvivalentnosti dokladů o absolvování středních, středních odborných a vysokých škol a rovněž dokladů o udělování vědeckých hodností a titulů.

(dále jen „Úmluva"), jsou rovnocenné vysvědčením o maturitní zkoušce vydávaným ve Slovenské socialistické republice.

(2) Diplomy, popřípadě jiné doklady o absolvování vysokých škol (univerzit, technik a jednooborových vysokých škol univerzitního typu nebo fakult), které jsou uznávány na území každého ze smluvních států, jsou rovnocenné diplomům vydávaným absolventům vysokých škol ve Slovenské socialistické republice.

(3) Doklady o označení prvým vědeckopedagogickým titulem vydané na území každého ze smluvních států jsou ve Slovenské socialistické republice rovnocenné titulu „docent".

(4) Doklady o označení druhým vědeckopedagogickým titulem vydané na území každého ze smluvních států jsou ve Slovenské socialistické republice rovnocenné titulu „řádný profesor", popřípadě „mimořádný profesor".

§ 2

(1) Doklady uvedené v § 1 nabývají platnosti na území Slovenské socialistické republiky dnem 30. ledna 1975, kdy nabyla platnosti Úmluva; doklady ze států, které přistoupí k Úmluvě dodatečně, dnem nabytí právoplatnosti přístupu k Úmluvě, popřípadě dnem vydání dokladu, byl-li tento vydán po nabytí platnosti Úmluvy, popřípadě po nabytí právoplatnosti přístupu k Úmluvě. Rovnocennost dokladů uvedených v § 1 odst. 1 se osvědčuje vydáním ověřovací doložky a dokladů uvedených v § 1 odst. 2, 3 a 4 vydáním osvědčení o rovnocennosti.

(2) Ověřovací doložku k dokladům uvedeným v § 1 odst. 1 vydává krajský národní výbor příslušný podle místa bydliště žadatele podle vzoru v příloze 1 k této vyhlášce.

(3) Osvědčení o rovnocennosti dokladů uvedených v § 1 odst. 2 vydává vysoká škola stejného nebo příbuzného zaměření podle vzoru v příloze 2 k této vyhlášce.

(4) Ministerstvo školství Slovenské socialistické republiky (dále jen „ministerstvo") rozhodne ve sporných a nejasných případech, která škola je svým zaměřením absolvovanému studiu nejbližší. Jde-li o školu, která má obdobu jen na území České socialistické republiky, pošle ministerstvo žádost k rozhodnutí ministerstvu školství České socialistické republiky. Jde-li o střední zdravotnické školy, provádí tato opatření ministerstvo zdravotnictví Slovenské socialistické republiky.

(5) Osvědčení o rovnocennosti dokladů uvedených v § 1 odst. 3 a 4 vydává ministerstvo podle vzoru v příloze 3 k této vyhlášce. Ministerstvo současně rozhodne ve sporných a nejasných případech, kterému vědeckopedagogickému titulu se předložený doklad rovná.

(6) O vydaných ověřovacích doložkách a osvědčeních o rovnocennosti vede evidenci orgán, který je vydal.

§ 3

Ověřovací doložky a osvědčení o rovnocennosti vydávané příslušnými orgány České socialistické republiky platí i na území Slovenské socialistické republiky.

§ 4

O vydání ověřovací doložky, popřípadě osvědčení o rovnocennosti požádá žadatel písemně příslušný orgán. K žádosti přiloží žadatel originál dokladu (vysvědčení, diplom, popřípadě doklad o vědeckopedagogickém titulu) a jeho ověřený překlad.

§ 5

Tato vyhláška se nevztahuje na uznávání ekvivalentnosti dokladů vydávaných školami smluvních států, které odpovídají ve Slovenské socialistické republice školám v oboru působnosti federálního ministerstva národní obrany nebo ministerstev vnitra.

§ 6

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1977.

Ministr:

Prof. Ing. **Buša**, CSc. v. r.

Příloha č. 1 k vyhlášce č. 144/1976 Sb.

VZOR

ověřovací doložky, kterou vydává krajský národní výbor (Národní výbor hlavního města Slovenské socialistické republiky Bratislavy)

OVĚŘOVACÍ DOLOŽKA

Krajský národní výbor v .....
(Národní výbor hlavního města Slovenské socialistické republiky Bratislavy)

Čj.

Toto vysvědčení (tento diplom) je rovnocenné(ý) vysvědčení o maturitní zkoušce na .....

..... (uvede se druh školy v SSR a studijní obor, popřípadě studijní zaměření) a platí na území Československé socialistické republiky.

Místo a datum Razítko KNV (NV hl. města SSR Bratislavy) Podpis

Příloha č. 2 k vyhlášce č. 144/1976 Sb.

VZOR

osvědčení, které vydává vysoká škola

Rektorát vysoké školy (název, místo)
(Děkanát samostatné fakulty — název, místo)

Čj.

OSVĚDČENÍ

Rektorát (Děkanát) (název vysoké školy) osvědčuje podle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 144/1976 Sb., o uznávání ekvivalentnosti dokladů o absolvování středních, středních odborných a vysokých škol a dokladů o udělení titulů, rovnocennost diplomu č. ..... vydaného .....
dne ..... diplomům vydaným po ukončení studia na .....
..... (uvede se příslušná vysoká škola nebo samostatná fakulta a příslušný studijní obor — specializace v SSR).

Držitel tohoto diplomu má právo užívat titulu .....[2]).

Toto osvědčení platí na území Československé socialistické republiky pouze s diplomem č. .....
vydaným ..... dne .....

Místo a datum Razítko vysoké školy Podpis

[2]) Použije se v případě, že vysoká škola v ČSSR přiznává svým absolventům titul podle § 14 zákona č. 19/1966 Sb., o vysokých školách.

Příloha č. 3 k vyhlášce č. 144/1976 Sb.

VZOR

osvědčení, které vydává ministerstvo školství Slovenské socialistické republiky

Ministerstvo školství
Slovenské socialistické republiky
Čj.

OSVĚDČENÍ

Ministerstvo školství Slovenské socialistické republiky osvědčuje podle § 2 odst. 5 vyhlášky č. 144/1976 Sb., o uznávání ekvivalentnosti dokladů o absolvování středních, středních odborných a vysokých škol a dokladů o udělení titulů, že doklad č. ..... o označení prvým vědeckopedagogickým titulem (druhým vědeckopedagogickým titulem) je rovnocenný titulu „docent" („řádný profesor", „mimořádný profesor").

Toto osvědčení platí na území Československé socialistické republiky pouze s dokladem č. ..... vydaným ..... dne .....

Místo a datum Razítko ministerstva školství SSR Podpis

145

VYHLÁŠKA

ministerstva školství Slovenské socialistické republiky

ze dne 29. listopadu 1976,

kterou se mění vyhláška č. 84/1974 Sb., o rovnocennosti a uznávání vysvědčení a diplomů o vzdělání vydávaných ve Svazu sovětských socialistických republik

Ministerstvo školství Slovenské socialistické republiky stanoví podle § 31 odst. 2 zákona č. 186/1960 Sb., o soustavě výchovy a vzdělávání (školský zákon), a podle § 19 odst. 1 zákona č. 19/1966 Sb., o vysokých školách:

Čl. I

Vyhláška ministerstva školství Slovenské socialistické republiky č. 84/1974 Sb., o rovnocennosti a uznávání vysvědčení a diplomů o vzdělání vydávaných ve Svazu sovětských socialistických republik, se mění takto:

1. § 2 odstavce 1, 4 a 5 zní:

„(1) Vysvědčení a diplomy uvedené v § 1 nabývají platnosti na území Slovenské socialistické republiky dnem 6. června 1972, kdy nabyl platnosti Protokol o rovnocennosti dokumentů o vzdělání, vědeckých hodnostech a titulech, které jsou vydávány nebo udělovány v Československé socialistické republice a ve Svazu sovětských socialistických republik,[1]) popřípadě dnem vydání dokladu, byl-li tento vydán po nabytí platnosti Protokolu. Rovnocennost vysvědčení a diplomů uvedených v § 1 odst. 1 a 2 se osvědčuje vydáním ověřovací doložky, diplomů uvedených v § 1 odst. 3 vydáním osvědčení o rovnocennosti.

(4) Osvědčení o rovnocennosti diplomů uvedených v § 1 odst. 3 vydává vysoká škola stejného nebo příbuzného zaměření.

(5) Ministerstvo školství Slovenské socialistické republiky rozhodne ve sporných a nejasných případech, která škola je svým zaměřením absolvovanému studiu nejbližší. Jde-li o školu, která má obdobu jen na území České socialistické republiky, zašle ministerstvo školství Slovenské socialistické republiky žádost k rozhodnutí ministerstvu školství České socialistické republiky.“.

2. § 4 odstavce 1 a 3 zní:

„(1) O vydání ověřovací doložky nebo osvědčení o rovnocennosti požádá žadatel písemně příslušný orgán. K žádosti předloží žadatel originál vysvědčení nebo diplomu a jeho ověřený překlad.

(3) K originálu diplomu uvedeného v § 1 odst. 3 vydá osvědčení o rovnocennosti vysoká škola podle vzoru uvedeného v příloze 2 k této vyhlášce.“.

3. V příloze 1 k vyhlášce č. 84/1974 Sb. se zrušuje vzor C ověřovací doložky, kterou vydává ministerstvo školství Slovenské socialistické republiky.

4. V příloze 2 k vyhlášce č. 84/1974 Sb. se vypouštějí slova „Ministerstvo školství Slovenské socialistické republiky“ a uvede se „Název vysoké školy“.

Čl. II

Na doklady vydané podle vyhlášky č. 84/1974 Sb. do 1. ledna 1977 se vztahují ustanovení § 2 odst. 1 této vyhlášky.

Čl. III

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1977.

Ministr:

Prof. Ing. **Buša**, CSc. v. r.

[1]) Vyhláška ministra zahraničních věcí č. 123/1973 Sb., o Protokolu o rovnocennosti dokumentů o vzdělání, vědeckých hodnostech a titulech, které jsou vydávány nebo udělovány v Československé socialistické republice a ve Svazu sovětských socialistických republik.

146

VYHLÁŠKA

ministerstva školství České socialistické republiky

ze dne 8. prosince 1976

o uznávání ekvivalentnosti dokladů o absolvování středních, středních odborných a vysokých škol a dokladů o udělení titulů

Ministerstvo školství České socialistické republiky v dohodě s ministerstvem zdravotnictví České socialistické republiky stanoví podle § 31 odst. 2 zákona č. 186/1960 Sb., o soustavě výchovy a vzdělávání (školský zákon), a podle § 19 odst. 1 zákona č. 19/1966 Sb., o vysokých školách:

§ 1

(1) Doklady o ukončeném středoškolském vzdělání uznávané v Bulharské lidové republice, Kubánské republice, Maďarské lidové republice, Mongolské lidové republice, Německé demokratické republice, Polské lidové republice, Rumunské socialistické republice, Svazu sovětských socialistických republik, Vietnamské demokratické republice a v dalších státech (dále jen „smluvní státy"), které přistoupí k Úmluvě o vzájemném uznávání ekvivalentnosti dokladů o absolvování středních, středních odborných a vysokých škol a rovněž dokladů o udělování vědeckých hodností a titulů (dále jen „Úmluva"),[1]) jsou rovnocenné vysvědčením o maturitní zkoušce vydávaným v České socialistické republice.

(2) Diplomy, popř. jiné doklady o absolvování vysokých škol (univerzit, technik a jednooborových vysokých škol univerzitního typu nebo fakult), které jsou uznávány na území každého ze smluvních států jsou rovnocenné diplomům vydávaným absolventům vysokých škol v České socialistické republice.

(3) Doklady o označení prvým vědeckopedagogickým titulem vydané na území každého ze smluvních států jsou v České socialistické republice rovnocenné titulu „docent".

(4) Doklady o označení druhým vědeckopedagogickým titulem vydané na území každého ze smluvních států jsou v České socialistické republice rovnocenné titulu „řádný profesor", popřípadě „mimořádný profesor".

§ 2

(1) Doklady uvedené v § 1 nabývají platnosti na území České socialistické republiky ode dne platnosti Úmluvy, tj. dnem 30. ledna 1975; doklady ze států, které přistoupí k Úmluvě dodatečně, dnem nabytí právoplatnosti přístupu, resp. dnem vydání dokladu, pokud byl doklad vydán po nabytí platnosti Úmluvy, popřípadě po nabytí právoplatnosti přístupu k Úmluvě. Rovnocennost dokladů uvedených v § 1 odst. 1 se osvědčuje vydáním ověřovací doložky a dokladů uvedených v § 1 odst. 2, 3 a 4 vydáním osvědčení o rovnocennosti.

(2) Ověřovací doložku k dokladům uvedeným v § 1 odst. 1 vydává krajský národní výbor podle místa trvalého pobytu žadatele podle vzoru v příloze 1 této vyhlášky.

(3) Osvědčení k dokladům uvedeným v § 1 odst. 2 vydává vysoká škola stejného nebo příbuzného zaměření podle vzoru v příloze 2 této vyhlášky.

(4) Ministerstvo školství České socialistické republiky (dále jen „ministerstvo") rozhodne ve sporných a nejasných případech, která škola svým zaměřením je nejbližší absolvovanému studiu. Půjde-li o školu, která má obdobu pouze na území Slovenské socialistické republiky, postoupí ministerstvo žádost k rozhodnutí ministerstvu školství Slovenské socialistické republiky. Pokud jde o střední zdravotnické školy, činí tato opatření ministerstvo zdravotnictví České socialistické republiky.

(5) Osvědčení o rovnocennosti dokladů uvedených v § 1 odst. 3 a 4 vydává ministerstvo podle vzoru uvedeného v příloze 3 této vyhlášky. Ministerstvo současně rozhodne ve sporných a nejasných případech, kterému vědeckopedagogickému titulu se předložený doklad rovná.

(6) O vydaných ověřovacích doložkách a osvědčeních o rovnocennosti vede vydávající orgán evidenci.

[1]) Vyhláška ministra zahraničních věcí č. 84/1975 Sb., o Úmluvě o vzájemném uznávání ekvivalentnosti dokladů o absolvování středních, středních odborných a vysokých škol a rovněž dokladů o udělování vědeckých hodností a titulů.

§ 3

Ověřovací doložky a osvědčení o rovnocennosti vydané příslušnými orgány Slovenské socialistické republiky platí i na území České socialistické republiky.

§ 4

O vydání ověřovací doložky, popřípadě osvědčení o rovnocennosti požádá žadatel písemně příslušný orgán. K žádosti přiloží žadatel originál dokladu (vysvědčení, diplom, popřípadě doklad o vědeckopedagogickém titulu) a jeho ověřený překlad.

§ 5

Tato vyhláška se nevztahuje na uznávání ekvivalentnosti dokladů vydávaných školami smluvních států, které odpovídají v České socialistické republice školám v oboru působnosti federálního ministerstva národní obrany nebo ministerstev vnitra.

§ 6

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1977.

Ministr:

Vondruška v. r.

VZOR OVĚŘOVACÍ DOLOŽKY

Příloha č. 1 k vyhlášce č. 146/1976 Sb.

Vzor ověřovací doložky vydávané krajským národním výborem (Národním výborem hlavního města Prahy)

OVĚŘOVACÍ DOLOŽKA

Krajský národní výbor v .....
(Národní výbor hlavního města Prahy)

Čj.

Toto vysvědčení (tento diplom) je rovnocenné(ý) vysvědčení o maturitní zkoušce na ..... (uvede se druh školy v ČSR a studijní obor, popř. studijní zaměření) a platí na území Československé socialistické republiky.

Místo a datum Razítko KNV (NV hl. m. Prahy) Podpis

VZORY OSVĚDČENÍ

Příloha č. 2 k vyhlášce č. 146/1976 Sb.

Vzor osvědčení vydávaného vysokou školou

Rektorát vysoké školy (název, místo)
(Děkanát samostatné fakulty — název, místo)
Čj.

OSVĚDČENÍ

Rektorát (Děkanát) (název vysoké školy) osvědčuje podle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 146/1976 Sb., o uznávání ekvivalentnosti dokladů o absolvování středních, středních odborných a vysokých škol a dokladů o udělení titulů, rovnocennost diplomu č. ..... vydaného ..... dne ..... s diplomy vydávanými po ukončení studia na ..... (uvede se příslušná vysoká škola nebo samostatná fakulta a příslušný studijní obor — specializace v ČSR).

Držitel tohoto diplomu má právo užívat titulu .....[2])

Toto osvědčení platí na území Československé socialistické republiky jen ve spojení s diplomem č. ..... vydaným ..... dne .....

Místo a datum Razítko VŠ Podpis

Příloha č. 3 k vyhlášce č. 146/1976 Sb.

Vzor osvědčení vydávaného ministerstvem školství České socialistické republiky

Ministerstvo školství
České socialistické republiky
Čj.

OSVĚDČENÍ

Ministerstvo školství ČSR podle § 2 odst. 5 vyhlášky č. 146/1976 Sb., o uznávání ekvivalentnosti dokladů o absolvování středních, středních odborných a vysokých škol a dokladů o udělení titulů, osvědčuje, že doklad čj. ..... o označení prvým vědeckopedagogickým titulem (druhým vědeckopedagogickým titulem) je rovnocenný titulu „docent" („řádný profesor", „mimořádný profesor").

Toto osvědčení platí na území Československé socialistické republiky jen ve spojení s dokladem č. ..... vydaným ..... dne .....

Místo a datum Razítko MŠ Podpis

[2]) Použije se v případě, že vysoká škola v ČSSR přiznává svým absolventům titul podle § 14 zákona č. 19/1966 Sb., o vysokých školách.

147

VYHLÁŠKA

ministerstva školství České socialistické republiky

ze dne 8. prosince 1976,

kterou se mění vyhláška č. 83/1974 Sb., o rovnocennosti a uznávání vysvědčení a diplomů o vzdělání vydávaných ve Svazu sovětských socialistických republik

Ministerstvo školství České socialistické republiky stanoví podle § 31 odst. 2 zákona č. 186/1960 Sb., o soustavě výchovy a vzdělávání (školský zákon), a podle § 19 odst. 1 zákona č. 19/1966 Sb., o vysokých školách:

Čl. I

Vyhláška ministerstva školství České socialistické republiky č. 83/1974 Sb., o rovnocennosti a uznávání vysvědčení a diplomů o vzdělání vydávaných ve Svazu sovětských socialistických republik, se mění takto:

1. § 2 odst. 1, 4 a 5 zní:

„(1) Vysvědčení a diplomy uvedené v § 1 nabývají platnosti na území České socialistické republiky dnem 6. června 1972, kdy vstoupil v platnost Protokol o rovnocennosti dokumentů o vzdělání, vědeckých hodnostech a titulech, které jsou vydávány nebo udělovány v Československé socialistické republice a ve Svazu sovětských socialistických republik,[1]) popřípadě dnem vydání dokladu, pokud byl vydán po nabytí platnosti Protokolu. Rovnocennost vysvědčení a diplomů uvedených v § 1 odst. 1 a 2 se osvědčuje vydáním ověřovací doložky, diplomů, uvedených v § 1 odst. 3, vydáním osvědčení o rovnocennosti.

(4) Osvědčení rovnocennosti diplomů uvedených v § 1 odst. 3 vydává vysoká škola stejného nebo příbuzného zaměření.

(5) Ministerstvo školství České socialistické republiky rozhodne ve sporných a nejasných případech, která škola svým zaměřením je nejbližší absolvovanému studiu. Půjde-li o školu, která má obdobu pouze na území Slovenské socialistické republiky, postoupí ministerstvo školství České socialistické republiky žádost k rozhodnutí ministerstvu školství Slovenské socialistické republiky.“.

2. § 4 odst. 1 a 3 zní:

„(1) O vydání ověřovací doložky nebo osvědčení o rovnocennosti požádá žadatel písemně příslušný orgán. K žádosti přiloží žadatel originál vysvědčení nebo diplomu a jeho ověřený překlad.

(3) K originálu diplomu uvedeného v § 1 odst. 3 vydá osvědčení o rovnocennosti vysoká škola podle vzoru v příloze 2 této vyhlášky.“.

3. V příloze 1 k vyhlášce č. 83/1974 Sb. se zrušuje vzor C ověřovací doložky, kterou vydává ministerstvo školství České socialistické republiky.

4. V příloze 2 k vyhlášce č. 83/1974 Sb. se vypouštějí slova „Ministerstvo školství České socialistické republiky“ a uvede se „Název vysoké školy“.

Čl. II

Na doklady vydané podle vyhlášky č. 83/1974 Sb. se ke dni účinnosti vyhlášky č. 147/1976 Sb. vztahují její ustanovení čl. I § 2 odst. 1.

Čl. III

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1977.

Ministr:

Vondruška v. r.

---

[1]) Vyhláška ministra zahraničních věcí č. 123/1973 Sb., o Protokolu o rovnocennosti dokumentů o vzdělání, vědeckých hodnostech a titulech, které jsou vydávány nebo udělovány v Československé socialistické republice a ve Svazu sovětských socialistických republik.

148

REDAKČNÍ SDĚLENÍ
o opravě tiskových chyb

ve vyhlášce ministerstva práce a sociálních věcí Slovenské socialistické republiky č. 134/1975 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon Slovenské národní rady o působnosti orgánů Slovenské socialistické republiky v sociálním zabezpečení, v českém i slovenském vydání

1. V § 43 odst. 1 ve druhém řádku se vypouštějí slova „III. stupně" v českém vydání, „III. stupňa" ve slovenském vydání.
2. V příloze č. 1 této vyhlášky v bodě 7 tabulkové části je třeba v kolonce „Maximální výše denně Kčs" i pod písmenem a) i pod písmenem b) doplnit „3" v slovenském vydání.

Redakce

OZNÁMENÍ O VYDÁNÍ OBECNÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Federální ministerstvo práce a sociálních věcí

vydalo podle § 43 odst. 1 písm. b) zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, **výnos** čj. F V/1-1046/76-1112 ze dne 3. listopadu 1976 **o poskytování náležitostí pracovníkům a učňům, získaným náborem a vnitroresortními převody z jiných oblastí ČSSR do vybraných organizací na území hl. m. Prahy.** Výnos upravuje poskytování příspěvků, náhrad a příslibu bytu těmto pracovníkům a učňům.

Výnos nabude účinnosti dnem 1. ledna 1977. Je možno do něho nahlédnout ve federálním ministerstvu práce a sociálních věcí, v ministerstvech práce a sociálních věcí ČSR a SSR, u krajských a okresních národních výborů a u Národního výboru hl. města Prahy a Národního výboru hl. města SSR Bratislavy.

Ministerstvo práce a sociálních věcí České socialistické republiky

vydalo v dohodě se zúčastněnými orgány a Českou odborovou radou podle § 230 odst. 2 zákoníku práce **výnos** ze dne 11. listopadu 1976 č. j. 23-6340 **o finančním a hmotném zabezpečení učňů nedostatkových a vybraných učebních oborů ve vybraných organizacích na území hlavního města Prahy.**

Výnos, který nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1977, upravuje zvýhodněné finanční a hmotné zabezpečení učňů získaných náborem nebo vnitroresortními převody pro nedostatkové a vybrané učební obory, které stanoví roční prováděcí státní plány kvalifikovaných pracovníků, ve vybraných organizacích na území hlavního města Prahy stanovených Národním výborem hlavního města Prahy.

Výnos, do něhož lze nahlédnout na ministerstvu práce a sociálních věcí České socialistické republiky, na ministerstvech, v jejichž oboru působnosti jsou vychováváni učni, a na krajských národních výborech a okresních národních výborech, bude zveřejněn v částce 18/1976 Zpravodaje ministerstva práce a sociálních věcí České socialistické republiky.

Ministerstvo školství České socialistické republiky

vydalo **výnos** ze dne 8. prosince 1976 čj. 31 596/76-403-110 **o doplnění stipendijního řádu pro vysoké školy** ze dne 21. října 1971 čj. 25 493/71, který byl publikován ve Věstníku ministerstva školství a ministerstva kultury ČSR, sešit 11 z roku 1971 a registrován v částce 32/1971 Sb. Výnosem se zavádí přiznávání zvýšeného sociálního stipendia studentkám (popř. studentům) s nezaopatřenými dětmi.

Výnos nabývá účinnosti dnem registrace ve Sbírce zákonů a je uveřejněn ve Věstníku ministerstva školství a ministerstva kultury České socialistické republiky sešit 12 r. 1976, do nějž lze nahlédnout v odborech školství ONV, KNV nebo v každé škole.

Ministerstvo zemědělství a výživy České socialistické republiky

vydalo podle § 43 odst. 2 zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí, s ministerstvem práce a sociálních věcí České socialistické republiky, s federálním ministerstvem zemědělství a výživy a s Českým výborem odborového svazu pracovníků potravinářského průmyslu **výnos** ze dne 27. září 1976 čj. 3227/76-11 **o poskytování kampaňového cukru pracovníkům organizací cukrovarnického průmyslu za účast na cukrovarské kampani.**

Tímto výnosem se v souladu se zásadami schválenými usnesením předsednictva vlády Československé socialistické republiky v roce 1976 nově stanoví rozsah i podmínky pro poskytování kampaňového cukru pracovníkům organizací cukrovarnického průmyslu za účast na cukrovarské kampani pro období 6. pětiletého plánu.

Výnos nabyl účinnosti dne 20. října 1976 a je uveřejněn ve Věstníku ministerstva zemědělství a výživy České socialistické republiky, částka 8/1976; lze do něho nahlédnout na ministerstvu zemědělství a výživy České socialistické republiky, u krajských a okresních zemědělských správ a u odborů vodního a lesního hospodářství a zemědělství krajských a okresních národních výborů.

Ministerstvo školství Slovenské socialistické republiky

vydalo v dohodě se zúčastněnými orgány podle § 19 odst. 2 zákona č. 19/1966 Sb., o vysokých školách, **výnos** ze dne 1. listopadu 1976 čj. 5400/76-VŠ, **kterým se mění a doplňuje stipendijní řád pro vysoké školy** ze dne 25. října 1971 čj. 9999/71/VŠV, uveřejněný v časopise „Zvesti MŠ a MK SSR" 1971, na straně 130; reg. v částce 36/1971 Sb.

Podle výnosu se přizná, popřípadě zvýší sociální stipendium o 350 Kčs studentce, které se narodí dítě, svobodnému, ovdovělému nebo rozvedenému studentovi, který má dítě v osobní péči a které je výživou odkázáno na něho. Jestliže mají více dětí, zvýší se jim sociální stipendium o 200 Kčs na druhé a každé další dítě.

Výnos je uveřejněn v časopise „Zvesti Ministerstva školstva a Ministerstva kultúry SSR" v sešitě č. 11 ze dne 30. listopadu 1976; lze do něho nahlédnout na všech odborech školství ONV a KNV a NV hlavního města SSR Bratislavy a na rektorátech vysokých škol a děkanátech fakult.

Ministerstvo vnitra Slovenské socialistické republiky

vydalo v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí, ministerstvem práce a sociálních věcí Slovenské socialistické republiky a Slovenským výborem odborového svazu pracovníků místního hospodářství podle § 12 odst. 3 zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení, **výnos** ze dne 14. října 1976 čj. MH-1785/220/1976, **kterým se doplňuje výnos** ministerstva vnitra ze dne 12. srpna 1966 čj. MH-VI/2-1634/1966 (reg. v částce 30/1966 Sb.) **o vydání seznamu zaměstnání zařazených do II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení pro obor místního hospodářství ve znění pozdějších výnosů.**

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. prosince 1976; lze do něho nahlédnout na ministerstvu vnitra Slovenské socialistické republiky — správě místního hospodářství a v odborech místního hospodářství krajských národních výborů a okresních národních výborů Slovenské socialistické republiky.

Ministerstvo vnitra Slovenské socialistické republiky

vydalo podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona Slovenské národní rady č. 149/1975 Sb., o archivnictví, **výnos** ze dne 15. října 1976 čj. LP-269/1976 **o způsobu vedení evidence archivních dokumentů a o složení Jednotného archivního fondu Slovenské socialistické republiky.**

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1977; bude uveřejněn v Ústředním věstníku SSR.

Ministerstvo vnitra Slovenské socialistické republiky

vydalo podle § 24 písm. d) zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon), **výnos** ze dne 11. listopadu 1976 čj. 4854/76-2 **o zimní údržbě pozemních komunikací na území Slovenské socialistické republiky.**

Účelem výnosu je zajistit jednotnou, plánovitou, organizační a technickou přípravu zimní údržby silnic a její provedení tak, aby vyhovující sjízdnost silnic byla udržena i za velmi ztížených podmínek zimního období.

Do výnosu lze nahlédnout na ministerstvu vnitra SSR — správě dopravy, na odborech dopravy krajských národních výborů a okresních národních výborů.

Vydavatel: Federální statistický úřad — **Redakce:** 118 16 Praha 1 Malá Strana, Tržiště 9, telefon 53 38 41 až 49 — **Administrace:** Statistické a evidenční vydavatelství tiskopisů, n. p. 118 16 Praha 1 Malá Strana, Tržiště 9 — telefon 53 38 41 až 49 — Vychází podle potřeby — Roční předplatné je stanoveno za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku podle výměru ČCÚ č. 1646/22/71 a SCÚ č. 700 C/71 MC ze dne 22. 10. 1971 — **Roční předplatné činí 68,— Kčs a vybírá se v I. čtvrtletí** — Zrušení odběru se uznává jen ke konci každého kalendářního čtvrtletí, nejpozději 10 dnů před stanoveným datem — Frankované reklamace se uznávají jen dojdou li do 15 dnů po vydání reklamované částky — **Účet pro předplatné:** SBČs Praha 1 — účet č. 10-11-0328-1 — Novinová sazba povolena poštou Praha 07 číslo 313-348 Be 55 — **Tiskne:** Státní tiskárna, n. p., závod 1, Praha 1 - Malá Strana, Karmelitská 6. **Dohlédací pošta — Praha 07**